

*Nikdo z nás nežije sám sobě
a nikdo sám sobě neumírá.
Žijeme-li, žijeme Pánu,
umíráme-li, umíráme Pánu.
Ať žijeme, ať umíráme,
patříme Pánu.*
(Ř 14,7)

S hlubokým žalem oznamujeme přátelům a známým,
že v letech Kristových od nás navždy odešel
naš milovaný syn a bratr v Kristu

Julius Augustin VARGA O.P.

Šumperk, Janáčkova 36

Pán jej k sobě povolal po dlouhé těžké nemoci
v pátek dne 4. května 1996 ve věku 33 let

Poslední rozloučení s drahým Julkem se koná
v sobotu dne 11. května 1996 v 16.00 hodin
ve farním kostele sv. Jana Křtitele v Šumperku

Po smutečních obřadech bude zesnulý uložen k odpočinku
do rodinného hrobu na místním hřbitově.

maminka a tatínek
všichni věrní kamarádi

Autobus pro smuteční hosty bude přistaven v 17.00 hodin
v Šumperku u mototechny.

POHŘEBNÍ SLUŽBA STANKUŠ

Šumperk, tel.: 0049 / 2851

Pozvedám své oči k Tobě s pláčem, žalm 123 je tím, který
vystihuje mé pocity nad ztrátou přítele, drahého Julka.
Už nebude nikoho u kterého bych si mohl zkorigovat své
názory. Věřím však, že vždycky je možné doufat..... V.H.

Hředpokl.cena: 2,- Kč MČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o 1 9 8 7 r o č n í k 1 3 č í 1 9

Vydává: Vladimír Hajný Red. Marta Zemanová
ČSA 34, 787 01 Šumperk rads:+Julius A.Varga

Uzávěrka: 5.květen 1996

Svědectví života Julia Augustina Vargy, O.P.

Stojím sám před čerstvě navršeným hrobem, jehož povrch tvoří pestrobarevná směsice živých květů, některé ve vázách, některé pozvolna uvadající. V pozadí na obzoru hřebeny Jeseníků, tiše prší na šumperském hřbitově ...

Jaký životní příběh ukrývají tyto květy? ... Zde spočinulo tělo Julia Augustina Vargy, domínkána.

Vracím se ve vzpomínkách o 14 let zpět ke kostelíku sv. Anny v Hoštejně, kde nám Otec biskup Josef Hrdlička, tehdy hoštejnský farář, představil Julka. Bylo to krátce po Julkově konverzi a stalo se to pravidlem, že po páteční mši sv., večer, byl Julek svými rodiči, či kamarády, přenesen na faru, kde se pak „dozrávalo“ k víře v dlouho trvajících diskuzích.

Vědom si všech svých slabin, sbírám odvahu a pokusím se Julkův příběh svým nedostačným viděním osvětlit.

• Julkův tatínek se dostal do Šumperka jako nepohodlný vysídlenec, „syn kulaka“, z maďarské části jižního Slovenska, z okolí Fiľakova. Po nejrůznějších perzekucích komunistického režimu, PTP, obžalování, atd., zde našel manželku Danu z blízké Mohelnice a založili v Šumperku rodinu. 18. října 1962 se manželům Daně a Juliu Vargovým, narodil zdravý syn Julek.

Julek prospíval v láskyplném prostředí rodičů, kteří se vzájemně podporovali a postupně se stabilizovali v náročných povoláních, maminka jako učitelka na základní škole a tatínek jako řidič z povolání u Severomoravských dřevařských závodů. Julek byl zdravý, schopný, chytrý chlapec, ve škole se mu dařilo, byl chloubou rodičů, babiček i dědečka.

Od 9. roku života se však začaly objevovat první příznaky choroby, dermatomyositidy, která patří mezi autoimunní nemoci, kdy imunitní systém působí proti vlastním tkáním organismu.

V Julkově případě šlo o velmi těžkou formu tohoto onemocnění s chronickým průběhem, s pomalou progresí se zaměřením proti vlastním svalům a kůži.

Tahle těžká rána zmobilizovala celou rodinu a rázně změnila její chod. Nemoc během několika let dospěla do fáze úplné imobilizace v důsledku atrofie svalů, vzniku těžkých svalových kontraktur, deformací kloubů, kalcinací ve svalech a se vznikem kožních krust.

V dalších letech docházelo postupně k postižení i vnitřních orgánů, (v důsledku základního onemocnění i následkem dlouhodobé imobilizace - játra, srdce, ledviny ...).

Julek prakticky od svých 11. let byl zcela upoután na lůžko a plně závislý na péči svých drahých rodičů a kamarádů. Julek byl naprosto nemohoucí. Bez cizí pomoci by se Julek nenajedl, nenapil, neumyl. Střídal lůžko s vozíčkem, s vypětím se mu podařilo obrátit nehtem list v knize. Pokroucené ruce nebyly schopny udržet tužku. Při této totální nemohoucnosti pracovala geniálně hlava, tlouklo šlechtné srdce a rostla nesmrtelná nesmírně milující duše.

Julkova „křížová cesta“ je provázená dramatickými obdobími. Julek se doslova probíjí rizikovými stavy, při nichž se projevuje jeho těžké onemocnění v plném rozsahu a kdy lékařská věda byla mnohdy v koncích. V těchto kritických chvílích se obzvláště projevuje velmi silná vůle milého Julka s nemocí bojovat a úporná snaha krizi překlenout.

V vzácných údobích uvolnění, kdy nemoc povolí sevření, se Julek snaží učit, vzdělává se, aby se vyrovnal bývalým spolužákům. Poctivě jde do hloubky probírané látce, kterou spolužáci ve škole jen „proletí“.

Maminka Julka vyučuje, kolegyně ze školy Julka doučují doma při lůžku. Julek doslova hltá přírodovědné poznatky, odebírá časopis Živa, učí se jazykům a jako každý kluk se vrhá na Rychlé šípy, mayovky, verneovky a jinou oblíbenou chlapeckou literaturu.

Rodiče se snaží Julkův zájem všemožně podporovat a zároveň je v bolestech těší Julkovo odhodlání nepoddávat se. Když pozorují Julkův bystrý rozum a odhodlání srdce a Julkovo uznání za jejich snahu, mohou se pro Julečka „přetrhnout“. Několikrát za noc vstávají a pečují o Julka, aby neměl proleženiny. Jejich láskyplná trvalá péče a Julkova spolupráce dělají do slova zázraky.

Ve svých 18 letech Julek prožívá svoji konverzi. Zatímco jeho bývalí spolužáci maturují a odcházejí na vysoké školy, Julek utrpením a v nesčetných rozmluvách vyžívá v silnou osobnost. Julek je otevřen všem rozhovorům, a tak se seznámí s místním knězem p. Petrem Hrubíšem, SDB, pod jehož vlivem plně konvertuje ke katolické víře. Nyní jakoby odložil nezaviněnou dětinskost, stává se křesťanem, který ví, komu a proč uvěřil. Usilovným samostudiem se zdokonaluje, aby mohl jiným sloužit.

Léta 80-tá jsou charakterizována přijetím kříže. Tehdy jsme v úžasu poznávali Boží vůli nám zde Julka ponechat pro splnění úkolu, ve kterém statečně nesl tento přetěžký životní kříž. Své utrpení plně přijal a byl si dobře vědom jeho nezastupitelného významu. V tomto bezvýhradném odevzdání do vůle Boží byl nám všem velkým vzorem. Takto s námi přebýval asi 22 let. Nikdy jsem ho neslyšel naříkat na svůj životní úděl. Vždy obhajoval význam nemoci a utrpení.

Dům Vargů byl téměř celý den a noc otevřen. Julka v kteroukoliv denní i noční dobu navštěvovali spolužáci, studenti, lidé nejrůznějších vyznání a proudů. Julek je činný v Jazzové sekci, v redakční radě samizdatového časopisu Res publica, stýká se s „Chartisty“, kteří i zde nacházejí svůj azyl. Julek a jeho celá rodina slouží všem, kdo potřebují pomoc v různých oblastech života. U Julka mnozí nacházejí posilu a úlevu ve svých problémech, které jim Julek teoreticky i prakticky pomáhá řešit. Julek vede rozsáhlou korespondenci a přitom neudrží pero, diktuje mamince, či kamarádům, „drží nad vodou“ mnohé „zdravé“. Dům, kde Julek přebývá se stává domem modlitby, srdcem Šumperka, kde pulzuje život jako ve svatostánku. U Julka se pořádají filozofické semináře i jiná setkání, naslouchá se zde hudbě, vyučuje se víře, ale také se zde vytvářejí samizdaty, tisknou politické letáky, vše, co je potřebné pro danou chvíli a situaci. Julkův dům je pečlivě strážěn Státní tajnou policií, Julek je přivážen na invalidním vozičku k výslechům, komunisté cynicky perzekuuji celou rodinu. Julek se stýká s vzácnými osobnostmi našeho národa, s disidenty, kteří u Vargů naleznou vždy otevřenou náruč.

P. Josef Zvěřina přes kardinála Meissnera připraví Julkovu pouť do Lurd. Julek se svým tatínkem odjíždí zvláštním vlakem z Vídně do Lurd, aby vzdali hold Panně Marii, aby pro sebe i pro nás přivezli úžasnou duchovní posilu a silnější víru. Zde se projevila výrazným způsobem Julkova vytrvalost. Nelpěl ani tak na uzdravení, ale upřímně se radoval z přátelství, které cestou navázal a která vytrvala až do smrti.

Julek ze svého lůžka nemohl myslet jinak, než poctivě ekumenicky. Vede teologické diskuze s lidmi různých vyznání i společenského postavení. Nikdo nespočítá kolik konverzí „mániček“ a přímo bojovných ateistů Pán skrze Julka způsobil.

Diktuje své eseje do samizdatových tiskovin, studuje Církevní Otce, zvláště si oblíbí sv. Augustina, sv. Tomáše Akvinského, sv. Ignáce z Loyoly a současné teology Karla Rahnera, Josefa Zvěřinu, Otu Mádra, filosofy a politiky.

V listopadové revoluci v 89. roce se Vargův dům stává ohniskem boje proti totalitě za občanskou svobodu.

Rodiče jsou vyčerpáni, ale šťastni. Bůh dává ubohému Julkovi sílu k neustálé aktivitě, působí jako mozek, computer úsilí občanské aktivity pro široké okolí. Mnozí nechápou Julkovu politickou angažovanost a mylně si ji pletou s Julkovým odklonem od duchovnosti. Julek však dovede rozeznávat znamení doby a ví, co je třeba v dané chvíli konat.

Vargovi se přestěhují do nového domu důležitého pro bezbariérový přístup. V nově nabyté svobodě Julek osnuje, plánuje. Nemoc se však ozývá a Julkovi prodávají rodinné ceny, nelitují úspor, aby Julkovi umožnili nejlepší lékařskou péči ve Vídni.

Nové Julkovo bydliště, kamarádi již zapojeni do nejrůznějších činností, to vše nové spolu se zklamáním ze sametové revoluce způsobují zdánlivé osamocení a zklamání.

Jsou zde však i radosti. Julek se v dubnu 1990 setkává u sv. Víta v Praze se Svatým Otcem Janem Pavlem II. Jsou úspěšně oceňovány úspěšné Julkovi literární, filozoficko-teologické práce, Studio Velehrad natáčí film „Vyznání“, Julek je obklopen věrnými kamarády a přáteli.

Obce věřících si však plně neváží drahocenného pokladu - Julka. Nenajde se nikdo, kdo by Julka, či nemocné rodiče odvezl do kostela, kdo by se obětoval při Julkově lůžku mši svatou. Že zapomíná svět, s tím Julek počítá, že zapomínají někteří kněží a věřící, to bolívá nejvíce. Trvalý zájem a péči projevují spolubratři dominikáni se svým představeným O. Dominikem Dukou, O.P. Po velkém hledání mezi augustiniány a jezuitu zde Julek našel svůj domov a stal se členem řádu. Nezapomínají a každý svým způsobem pomáhají, O. biskup Josef Hrdlička, O. Beno Beneš, SDB, O. Pavel Uhřík, OFM cap., O. Bedřich Jagoš, O. Josef Lambor, O. Ludvík Armbruster, SJ, O. Antonín Huvar a velký Julkův přítel O. Milan Mičo, t.č. studující v Římě. Nezapomínají ani bratři křesťané z jiných církví. Julek vidí, jak katolická církev v České republice ztrácí svůj kredit z totality. Málokdo však Julkovi naslouchá, aby se poučil z Julkových reflexí, protrpěných v bezesných nocích. Julek, jako člen řádu kazatelů, touží po kněžství, ale nejde to, vše je svázáno lidskými šablonami. Julek prožívá z lůžka životy svých přátel, kterým je „zpovědníkem a rádcem bez jurisdikce“. Julek je mnohokrát kmotrem při křtech a birmování, podle možností se osbně zúčastňuje všech důležitých životních událostí své velké rodiny. Poctivě připravuje katechumeny, či připravuje přátele na, nebo jejich děti k přijetí svátostí. Těší se a raduje se z dětí svých kamarádů, modlí se trvale za jejich životy, modlí se nověny za jejich uzdravení, žije z jejich radostí, prožívá jejich nezdary a bolesti.

Přitom je Julek trvale v péči svých přátel lékařů a zdravotníků, kteří statečně bojují o Julka. v posledních letech jeho choroba vrcholila úpornými bolestmi téměř neexistujících svalů, které se nedařilo efektivním způsobem tlumit. Ani v těchto chvílích Julek nezapochyboval a snažil si zachovat svou činnost, zájem a aktivitu.

Julek se těší na IV. Dny Josefa Zvěřiny v Olomouci, telefonuje mi, že přijede a připravuje se na vystoupení. V pátek se omlouvá, že mu není nejlíp a v sobotu, první sobotu v mariánském měsíci, 4. května 1996 nečekaně umírá ve svých 33 letech.

Julek byl trvale připraven na setkání s Pánem. Připravil si verše z Písma sv. na oznámení, Jan 11, 25-26; Řím 14, 7-9. Přál si, aby ho pochoval velký přítel Otec biskup Josef Hrdlička a nachystal mu liturgické texty:

1. čtení - Kniha moudrosti 4, 7-20;
 2. čtení - Fil. 3, 7-11;
- Evangelium Jan 14, 7-11

Dovoluji si citovat doslovně homilii Otce biskupa Josefa Hrdličky, pronesenou v kostele sv. Jana Křtitele v Šumperku při zádušní mši sv.

Drazí přátelé,

těžko se hledají slova zde u rakve našeho drahého, milovaného Julka. Ale on sám nám velice pomohl tím, že si už předem vybral úryvky z Písma svatého pro případ, že zemře, aby při jeho pohřbu zaznělo to, co ho zvlášť z Písma oslovilo a co bylo jistotou a pilířem jeho života. A zároveň to, co má v této chvíli potěšit nás. Nikdy jsem se nesetkal s takovým případem,

že by někdo předem věděl, co chce, aby zaznělo z Písma svatého při jeho pohřbu. Je v tom kus odvahy podívat se tvář v tvář vlastní smrti a vidět dál, než jen ten omezený horizont, v němž smrt jakoby utne náš život.

Slyšeli jsme před chvílí čtení z Knihy moudrosti, kde je věta: Spravedlivý, i když předčasně zemře, bude v pokoji. Neboť skutečnou zralostí není počet let, ale srdce bez poskvrny. Někdo by řekl: 33 let - jak mladý člověk odchází. Přesně tolik let bylo Ježíši Kristu, když zemřel na kříži a když zvolal: "Je dokonáno". Ve 33 letech dokonal vše, co bylo ve vůli Otce a co bylo třeba ke spáse světa. Pán života a smrti si i nyní povolal své milované dítě Julka. Bylo to v pátek, kdy prý zemřel Kristus. Ve 33 letech, tedy ve věku, kdy zemřel i Spasitel. Kéž tato skutečnost nás v tuto chvíli opravdu potěší.

Ve druhém čtení jsme slyšeli, že se Julek ztotožňuje nebo identifikuje s naprosto nekompromisním Pavlovým vyznáním víry v Krista, která musí být v životě člověka tím naprosto prvním a s ničím nesrovnatelným. Pro apoštola Pavla i pro našeho přítele, který si přál, aby tato slova zazněla nám, v tuto chvíli. Ježíš musí být jednoznačně první nezaměnitelnou hodnotou našeho života, které se podřizuje všechno ostatní. Jenom člověk, který takto uvěřil, má sílu přijmout jakýkoli kříž, postoupit cokoli a přijmout i smrt s velikou pokorou a velikým nadhledem.

My dobře víme, že Julek od svých 11 let žil ve velmi nemocném těle, velmi postiženém, nehybném, ochrnutém. A nám dokázal, že cena člověka je jednoznačně dána převahou ducha nad tělem. Protože tam, kde je duše plná víry, plná lásky, plná vnitřní síly pramenící z Boha, tam tělo je vlastně něčím pomíjivým. A i to je signálem pro nás, protože přiznejme si, že i my jsme ovlivněni tímto podivným světem, který tak akcentuje tělesnost, že i my máme sklon přeceňovat to, co je pomíjivé a krátkodobé, a povyšovat nad tím, co je věčné.

Teď si představme, že Julek, který byl tak dlouho vězněm těla, které ho tak nesmírně omezovalo, bylo pro něj zdrojem bolesti a utrpení, byl této bariéry zbaven. Náš bratr je nyní ve svobodě, ve které, jak pevně věříme a budeme prosit, se obejmeme se svým Pánem. Neměli bychom mu to přát, přes bolest pocíťovanou v této chvíli?

Chtěl bych na tomto místě poděkovat Julkovým rodičům za to, že jejich tříčlenná rodina se otevřela velikému počtu dalších členů velké rodiny Božích dětí. My nikdy nezapomeneme na dobu, kdy v totalitě, v neustálém sledování a útlaku církve, se právě byt u Vargů, konkrétně Julkovo lůžko či křeslo, stalo ohniskem nepřetržitého, pulzujícího života církve. Tam jsme zakoušeli velikou vnitřní svobodu, velikou radost z Boha, radost z víry, sílu přátelství, společenství a všeho krásného, na co nikdy nebudeme moci zapomenout a co, jak věříme, vchází na věčnost.

Slyšeli jsme také evangelium, ve kterém Pan Ježíš fantastickým způsobem těší a vlévá útěchu každou větou svým přátelům, s kterými se loučí. Každá věta je infuzí naděje. Julek si přál, aby tento úryvek zazněl i v této chvíli a abychom my tuto Ježíšovu naději do budoucna přijali jako lék na svou bolest a na své ztráty. Ježíš řekl: Ať se vaše srdce nechvěje, věříte v Boha, věřte i ve mě. Odcházím, abych vám připravil místo. A jednou budete i vy tam, kde jsem já. A znáte cestu kudy jít, já jsem ta cesta, pravda a život.

Bratři a sestry a zejména vy, milí rodiče, je veliké umět s vírou říct: Pane, nechám se Tebou potěšit, přijímám Tvou vůli. Dávám Ti svého syna, dáváme Ti svého přítele a bratra, staň se Tvá vůle. Toto kdo dovede říci, ten nabírá sílu, ten vítězí, ten neztrácí, ten získává. Dnešní doba nepotřebuje vlažné křesťany, vlažní křesťané jen pomáhají prohlubovat krizi této doby. Tato doba potřebuje křesťany, kteří celým srdcem a celým životem se snaží jít za Kristem. Julek se o to snažil, kéž se o to snažíme my všichni.

Zakončil bych toto své poselství vzpomínkou na pohřební obřad, který se odehrával v jednom klášteře. Když zemřel jeden řeholní bratr, shromáždila se celá komunita v čele s opatem kolem rakve a opat začal tím, že vyvolával jména přítomných. A každý bratr při zaznění svého jména zvolal: zde přítomen. A nakonec zavolal jméno onoho zemřelého bratra. Odpovědí bylo hluboké ticho, které doznívalo dlouho. a všichni si uvědomovali závažnost chvíle odchodu drahého člena řeholní komunity. A když doznělo to ticho, tak opat zavolal ještě jedno jméno: Ježíš Kristus! A všichni nahlas zvolali: zde přítomen.

My toto gesto nemusíme opakovat, ale můžeme a musíme ho prožívat. Kdybychom teď zvolali: Julku! - nezve se ten milý hlas, který jsme tak důvěrně a dobře znali. My ale budeme volat: Pane Ježíši Kriste - a budeme zakoušet jeho hlubokou přítomnost. Ta ať je odpovědí na všechno, co se děje v našich srdcích. Ať je velikou posilou církvi, ve které žijeme.

Julka velmi ovlivnil sv. Augustin, kterého velmi dobře znal, a Julek nás, kteří jsme k němu přicházeli už někdy před 10 lety, dovedl velmi nadšeně a zasvěceně uvádět do hlubin Augustinova plamene i génia jeho víry - proto je jeho řeholní jméno Augustin. Poté se hluboce setkal se sv. Tomášem Akvinským, byl ovlivněn úžasným řádem jeho chápání božích věcí. Julek po sobě zanechal i řadu krásných modliteb, které vytvořil a na které bychom neměli zapomenout, protože stojí za to se je pomodlit.

Tak přijmeme jeho odkaz závazně a odpovědně a pozvěme v této chvíli Ježíše Krista, aby velikou silou svého božství, své lásky přišel mezi nás.

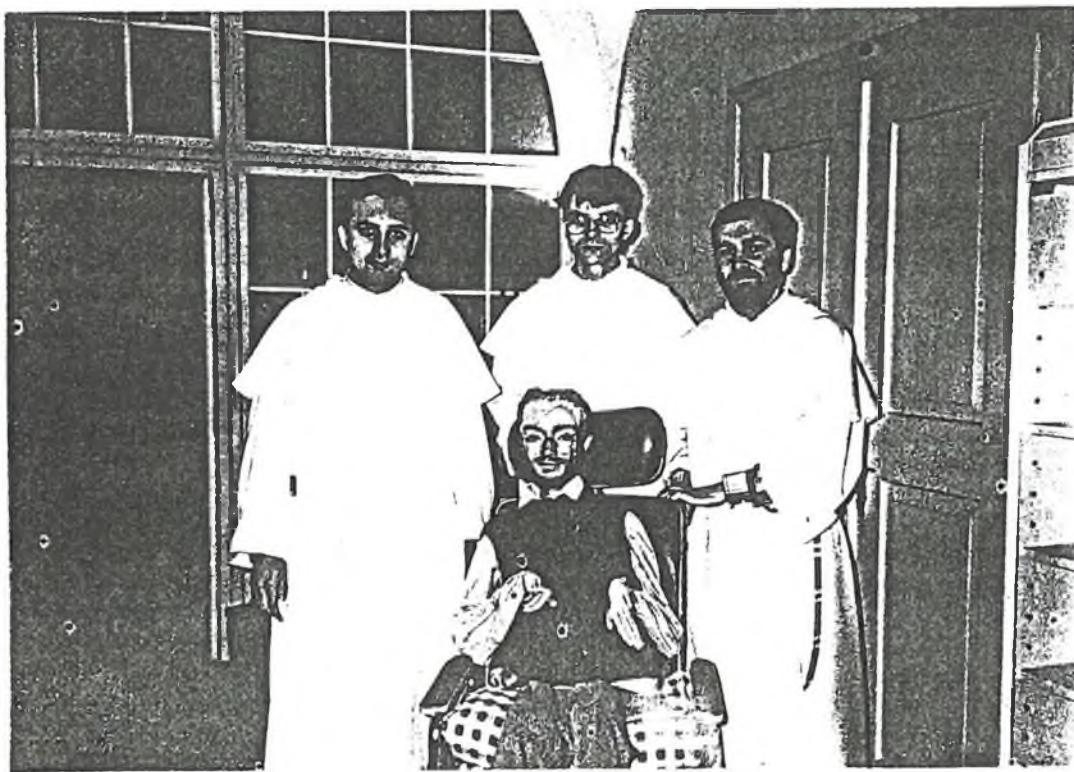
V ranních chválách, v den našeho odevzdání Julka Pánu, v sobotu po 5. neděli velikonoční se modlíme krátké čtení Římanům 14, 7-9 a tohle čtení si Julek před lety zvolil jako motto svého oznámení o trvalém setkání s Tvůrcem ...

Za podvečerního trylkování ptáků a za tichého, jímavého Salve Regina spolubratří dominikánů, je Julek uložen do hrobu.

Vím, že Julek byl Boží dar pro tento svět a vrací se k Otci, aby svým svědectvím života v utrpení a bolestech oslavil svého Tvůrce a Pána, podobně jako Boží Syn Ježíš Kristus. Ovládá mě lítost z toho, kdy jsem Julkovi ublížil, kdy jsem ho jednáním zraňoval, kdy jsem mu nepodal vodu, protože nepodal-li jsem ji Julkovi, živému obrazu trpícího Krista, nepodal jsem ji samotnému Ježíši Kristu.

Bože, smiluj se nade mnou hříšným ...

Julek byl a je Darem nebes, nebeskou manou pro poušť tohoto pomíjivého světa, je naším svědomím, je naším přimlucem u Nejvyššího.

Ing. Mgr.

František

S R O V N A L

Náhle a neočekávaně zemřel člen naší redakční rady, náš Julek. Myslím, že zde musí být řečeno nahlas, že nejen socialistické zdravotnictví, ale ani to postkomunistické mu nejen nepomohlo, ale v podstatě ho odepsalo. V nesmírném zoufalství našli Julek a rodiče ošetření ve Vídni. Nebýt toho odešel od nás Julek už dávno. VI.